

MIJNBUURT

Uitgestorven of levendig? Modern of historisch? Elke buurt heeft een eigen gezicht. In *Mijn Buurt* zoekt de krant naar de charmes en afknappers van uw leefomgeving.

Vandaag aflevering 61: Elsloo

foto's **Annemie Mommers**
 graphic **MGL**

GROOTS in kleinheid

door **Michiel Metsaars**

Wie Elsloo vanaf het kasteel heuvel-opwaarts verken, wordt getroffen door twee gezichten van het dorp. Straten als Maasberg. Op de Berg en Dorpstraat werpen bezoekers eeuwen terug in de tijd en tonen met hun oude huisjes, hofjes, smalle doorkijkjes en straatjes met schots en scheef liggende kinderkopjes direct waarom de oude kern beschermd dorpsgezicht is. Hier waart de geest van vervlogen tijden nog rond. Een tocht verder oostwaarts zet een reis door de tijd in, langs de huizen en winkels rond het Dorine Verschureplein en de Mariakerk uit de jaren zestig en de laatste uitbreiding uit de negentiger jaren aan de noordkant van het dorp. „Dat zijn gescheiden werelden”, zegt de rasechte Elsloose Dimphy Lenssen-Doornbos. „In de nieuwe kernen wonen veel mensen die niet hier vandaan komen. Veel forenzen. Mensen die op zichzelf zijn en weinig binding met het dorp hebben. Die zie je ook zelden bij verenigingen omdat ze het te druk hebben met werk of kinderen.” En dat staat volgens de dames die aan het kleien zijn bij Marga van Donselaar, eigenares van keramiekwinkel *Leim en zwa* (Elsloos dialect

voor 'klei en zo') aan de idyllische Dorpstraat, in schril contrast met de bewoners van de oude kern. „Hier heerst de dorpsmentaliteit nog; bewoners kennen elkaar, spreken elkaar nog in *Aelser* dialect aan”, schetst Van Donselaar. Daar staat tegenover dat oorspronkelijke Elsloonaren wel erg een besloten gemeenschap kunnen vormen, merkt ze. „Ik ben zelf niet hier geboren, maar woon al 26 jaar in deze buurt. Toch zeggen ze nog steeds dat ik niet van hier ben. Daar erger ik me soms wel aan.” Maar ze is niet blind voor de verschillen met 26 jaar geleden. „Het dorp is zo groot geworden, dat je niet iedereen meer kunt kennen. Noem het verstedelijking van het dorp. Dat vind ik wel jammer.” En Doornbos vult aan: „Vroeger was de Dorpstraat de enige winkelstraat. Met een kruideniertje, een slager en de kleuterschool, waar ik zelf ook nog heb gezeten. Nu is dat allemaal weggetrokken naar het nieuwere Verschureplein.” Toch heeft Elsloo volgens het duo de eigen identiteit weten te behouden. „Hier in de oude kern kennen bewoners elkaar nog en die laten zich bij feestjes of activiteiten ook altijd zien, zijn betrokken bij hun omgeving. Zoals bij het vlaaienfeest dit jaar. De straat pulde uit van de mensen.” Het verenigingsleven leeft dan ook

volop. „En daar mogen we trots op zijn”, zegt Dimphy. „Vooral op carnavalsvereniging De Sajelaire, die het hele jaar door activiteiten organiseert. De betrokkenheid van het dorp is dan groot. Carnaval is hier heilig verklaard; daar draait echt alles om. De slak - het symbool van De Sajelaire - is daardoor ook het symbool van het dorp.” De trots op oude panden zoals het gele pand met rode luiken van de Schippersbeurs en het Schippers-

huis - een van de oudste panden van Elsloo - klinkt in de verhalen van de kleinde dames door en verklaart de deelname van Elsloo aan tal van wedstrijden dit jaar. Variërend van leukste dorp van Limburg (finaleplaats), leukste straat van Nederland (Pastoor Biermansstraat, een van twaalf finalisten) tot groenste dorp van Nederland (bronzen plak). Van Donselaar: „Enkele karren trekkers proberen die dorps trots ook naar buiten toe uit te stralen.”

Toch is niet alles pais en vree. Zo was er het nodige gesteggel over de kosten en manier van uitbreiding van het streekmuseum, „wat wel een leuk museum is”, stellen de dames. En eensgezindheid is er ook over de grote afknapper: het brede fietspad naar Stein. „Goed voor de veiligheid van fietsers, maar lastig voor wandelaars en hondenuitlaters.” Aan de oostkant van het dorp is er nog de nodige overlast door 'neerdwarrelend spul' van Chemelot en de laatste tijd worden winkeliers in Elsloo vaak het slachtoffer van ramkraken. Maar onveilig voelen de dames zich niet. Allemaal zijn ze het er over eens: in Elsloo is het prima toeven. Marga van Donselaar: „We hoeven hier nooit weg. Het is klein, maar toch ben je snel in Maastricht, Sittard of België. Heerlijk landelijk wonen en tegelijkertijd vlakbij steden. En nog belangrijker: als je niet wilt, hoef je het dorp niet uit. Want we hebben alles. Kleine winkeltjes als bakkers en slagers, maar ook supermarkten. En zelfs voor chique kleding, hondenvoer of een nieuwe fiets kun je gewoon hier terecht. Elsloo is groots in kleinheid.” Voor de *Aelser* Dimphy Doornbos ontbeert het dorp eigenlijk maar één ding: „Natuurlijk hebben we hier wel mooie natuur en water, maar ik mis de zee.” Marga: „Maar dan wel een azuurblauwe.”